

znam měl omyl žalobkyně při provedeném vyúčtování odměny, a to, že žalovaný nesprávný účet uznal a zaplatil. Podle povahy věci bylo účelem zaslání účtu a uznání účtu zjistiti výši odměny, jež dosud byla neznáma, a dáti jí tím pevný podklad. V těchto případech působí omyl stejně jako při smíru a jest proto i tu použití ustanovení § 1388 obč. zák., i když tu není jinak podmínek §§ 871 až 875 obč. zák., poněvadž jako smír i uznání směřuje k tomu, by nejisté okolnosti, zde výše odměny, byly na jisto postaveny. Platí zásada, že chyby v účtování nejdou k tíži účtovatelově a že i uznané účty platí i bez výhrady za uznané »salvo errore calculi, doli et ommissionis«. Může proto žalobkyně, zjišťivši chyby a opravy účtu, rozdíl z toho se podávající dodatečně požadovati. O d v o l a c í s o u d vyhověl odvolání a žalobu zamítl z těchto důvodů: Rozhodnutí sporu spočívá na řešení otázky, komu jde sběhnuvši se omyl k tíži. Odpověď na tuto otázku dávají ustanovení §§ 871 a násl. obč. zák., poněvadž podle § 876 obč. zák. jest použití těchto ustanovení nejen při smlouvách, nýbrž i při všech projevech vůle, tudíž i při projevu vůle dlužníkem nebo věřitelem. V souzeném případě zavinil omyl v účtě, zasláném žalované, úředník žalobkyně, za něhož žalobkyně podle § 1313 a) obč. zák. ručí. Jde proto omyl ten k tíži žalobkyně, poněvadž na něm žalovaná neměla účasti a také podle stavu věci nemohla a ani nemusila věděti, že se žalobkyně zmýlila. Poněvadž není ani jisto, zda případný užitek žalované z tohoto omylu by dosáhl výše požadovaného rozdílu, není ani námitka bezdůvodného obohacení opodstatněna.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Bylo by lze přisvědčiti právnímu názoru dovolatelky, kdyby byla ujednala již předem se žalovaným určité jednotné ceny, byť i s poukazem na ceny, jež měla ujednané s obcí, a kdyby se jí byl potom přihodil při vyúčtování patrný početní poklesek. Avšak dovolatelka netvrdila, že jednotné ceny byly ujednány se žalovaným. Přichází tedy v úvahu ustanovení § 1152 obč. zák., podle něhož platí za vymíněný přiměřený plat. O něm se musí strany buď dodatečně dohodnouti neb musí býti stanoven soudcem. Takové dodatečné ujednání se však právě stalo ve sporném případě tím, že dovolatelka zaslala žalovanému, jak nesporno, účet ze dne 23. listopadu 1929, ve kterém byly udány jednotlivé ceny, a že žalovaný tento účet uznal a vyúčtovanou cenu bez výhrady zaplatil. Chce-li dovolatelka toto ujednání teď napadati pro přihodivši se jí omyl při vyúčtování odměny, může se tak státi jen za předpokladů § 871 a násl. obč. zák. a, poněvadž tyto předpoklady nejsou dány, musela se žaloba minouti s úspěchem. Stalo-li se o ceně dodaného díla dodatečné ujednání, jak již bylo podotknuto, nelze mluvit o bezdůvodném obohacení žalovaného tím, že mu omylem byly vyúčtovány nižší ceny.

Čís. 14097.

Při výměře bolestného nelze přihlížeti ke stupni škůdcova zavinění.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1935, Rv I 265/33.)

Žalobou, o niž jde, domáhala se žalobkyně Marie M. na Václavu N. jako vlastníku auta a na Jindřichovi B., jenž jí úraz autem způsobil, náhrady škody 31.563 Kč. **P r v ý s o u d** žalobu proti Václavu N. zamítl, žalobě proti Jindřichovi B. částečně vyhověl a přisoudil žalobkyni 3.403 Kč, z toho na bolestném 2.804 Kč. **O d v o l a c í s o u d** nevyhověl odvolání žalobkyně, jímž vzala v odpor jen výši přisouzeného bolestného.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání dovozuje, že při výměře bolestného jest bráti zřetel i na stupeň zavinění žalovaného, škůdce, který škodu, bolest způsobil, při čemž poukazuje k odůvodnění svého právního názoru jednak na ustanovení § 1331 obč. zákona, podle něhož má škůdce, byla-li škoda způsobena ze zlého úmyslu nebo činem trestným, nahraditi dokonce i cenu zvláštní obliby, jednak na ustanovení § 1325 obč. zák., podle něhož jest bolestné vyměřiti podle vyšetřených okolností, mezi které jest počítati i stupeň viny škůdce. Občanský zákon má však v §§ 1325 až 1332 zvláštní ustanovení o nárocích na náhradu škody způsobené na těle, osobní svobodě, cti a majetku a pro rozsah každého z nich jsou dána zvláštní odchylná ustanovení. Stanoví-li se pro rozsah náhrady škody způsobené na těle v § 1325 obč. zák., že škůdce má nahraditi poškozenému bolestné vyšetřeným okolnostem přiměřené, jest pro rozsah tohoto náhradního nároku jen toto zvláštní ustanovení zákona rozhodné a nikoliv ustanovení § 1331 obč. zák., které pojednává o náhradě škody způsobené škůdcem na majetku poškozeného, podle něhož ovšem rozsah náhrady škody se řídí stupněm zavinění škůdce. Při výměře bolestného nelze stupeň zavinění považovati za důležitou okolnost, k níž jest přihlížeti. To vysvitá z ustanovení § 1325 obč. zák., kde se na rozdíl od ustanovení § 1329 a 1331 obč. zák. neklade vůbec důraz na stupeň zavinění. Plyne to však i z úvahy, že náhrada bolestného nemá býti trestem za bezprávný čin, nýbrž má býti poškozenému přiměřenou náhradou za útrapy, jež vytrpěl.

Čís. 14098.

Pokud pojišťovna, neodpověděvši po dlouhou dobu (osm měsíců) pojištěnci na dopis, jímž opětně prohlásil, že trvá na výpovědi odmítnuté pojišťovnou, a vrátil pojišťovně zaslanou pojistku, souhlasila se zrušením pojišťovací smlouvy.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1935, Rv I 362/33.)

P r v ý s o u d zamítl žalobu žalující pojišťovny se žalobním žádáním, by uznáno bylo právem, že žalovaní Josef R. a Adéla R. jsou povinni jako nástupci v držbě Anny R., Josef R. též jako její zákonný dědic